

Fiche 6: kernenergie bron van atoombommen

Opvatting: *Proliferatie van kernwapens kan tegengehouden worden, door een strikte scheiding te maken tussen kernenergie en atoomwapens.*

Antwoord: Elke kerncentrale levert materiaal dat bruikbaar is voor atoombommen.

Argumenten:

“Geen atoomwapens zonder kernenergie, geen kernenergie, zonder atoomwapens”. Een uitspraak van een antinucleair activist? Neen, van Macron, in zijn toespraak aan het bedrijf Le Creusot, dat nucleaire installaties produceert. Lang hebben de nucleaire lobbyisten deze waarheid verzwegen of ontkend. Maar sinds Oekraïne kan alles. Hoe langer hoe meer erkennen de nucleaire lobbyisten deze simpele waarheid. Elke kerncentrale, zonder enige uitzondering, leveren materiaal geschikt voor de aanmaak van atoombommen, zelfs al wordt het publiek vaak misleid met de uitspraak dat er “geen of vermindering van proliferatiegevaar” zou zijn:

- De **meeste huidige reactoren** (PWR, BWR, Candu, FBR,...), hun leveranciers (verrijkingsfabrieken) en verdere verwerkers (opwerkingsfabrieken) **leveren materiaal geschikt voor de aanmaak van twee soorten atoombommen**, namelijk **uranium- en plutoniumatoombommen**. Om precies te zijn, wat uranium betreft, **uranium 235**-atoombommen. De eerste kern“energie”reactoren waren trouwens enkel ontworpen om die atoombommaterialen te produceren. Pas later verstopte men het oorlogskarakter van die centrales achter elektriciteitsproductie.
- “Nieuwe” reactoren doen niets af aan dit gegeven. Zo produceren **thoriumreactoren** (die vaak in gemengde vorm met andere nucleair brandstofmateriaal werken) een ander materiaal geschikt voor atoombommen, namelijk uranium 233. Dat is een ander isotoop van uranium. **Thorium 232** is zelf niet splijtbaar. Het **moet eerst gekweekt worden tot het wel splijtbare uranium 233**. Wie spreekt over atomen die splijtbaar zijn ten behoeve van kernenergie, spreekt over haar siamese tweeling, nl. een splijtbom. De Amerikanen hebben deze uranium 233-bom effectief getest op 15 april 1955. En ze werkte, hoewel iets minder krachtig dan gepland. Ze produceerde “slechts” een kracht van anderhalve keer de Hiroshima bom, terwijl men meer dan het dubbele had verwacht... Dus is men op de bovenstaande weg verdergegaan met uranium 235 en plutonium...
- Maar ook de **waterstofbom** kent dezelfde historie. Deze kernfusie-atoombom werkt (onder andere) op **tritium**, een isotoop van waterstof. Dit tritium werd eveneens eerst in pure militaire reactoren (vanuit lithium) geproduceerd, waarna men het (ook) produceerde in “gewone” kernsplijtings-elektriciteitskerncentrales, zoals die van Watts Bar in de VS, of mogelijks van Civaux in Frankrijk. En wie weet hoe het ijverig zoeken naar de “**kernfusiecentrale**” haar natuurlijke weg naar **militaire toepassingen** zal weten te vinden. Of is het andersom?
- Pas toen er veel teveel atoombommen waren (na de ontwapeningsakkoorden SALT en START), draaide de situatie om: men had ineens veel plutonium waar men geen weg mee wist. En dus “recycleerde” men het in..., jawel bijzondere brandstofstaven voor kernreactoren (zie ook fiche 15). Het morbide kind werd met de naam **MOX** gedoopt, wat staat voor “**Mixed OXide fuels**”. We “stoken” nu plutonium mee op in kerncentrales, met alle bijkomende risico’s vandien.

- **Eén zaak is zeker: van nucleaire brandstof/afval kunnen massavernietigingswapens gemaakt worden, van afgedankte windmolenwieken en zonnepanelen niet.**